

По-голяма неправда азъ не зная. Къде мога да отида сега азъ, безъ срѣдства, мѣстенъ отъ една държава въ друга, 1-2 месеца само преди зимата? Това е равносилно и на най-безмилостното ми изхвърляне на улицата, разоряване пълно, да не кажа нѣщо повече . . .

На службата си азъ не съмъ гледалъ като на синекура. Напротивъ, съзнавалъ съмъ, че трѣбва да работя, като всѣки чиновникъ и работилъ съмъ, както казахъ, прѣкомѣрно. Азъ не знаяхъ удоволствия, развлечения. За мене другъ пѣтъ отъ Легацията до къщи и обратно — нѣмаше. И все пакъ, ако земеделцитѣ ме назначиха, не бѣше партизанство, а малко внимание, малко зачитание къмъ мене като човѣкъ на интелектуалния и литературенъ трудъ. Нима, сега, днесъ, това малко зачитане трѣбва да ми се откаже, нѣщо повече, нима тъй трѣбва да се постѣпи съ мене?

Много ми е тежко да пиша за всичко това. Това тъй ме умори, огорчи, измѣчи. Най-напредъ искахъ да пиша на тебе, но те нѣмаше въ София. Писахъ на други, между тѣхъ и на Н. Милевъ. Получихъ увѣрения, че работата ще се поправи. Така е казалъ самъ М-ръ-председателя и м-ръ Калфовъ. Все пакъ положението ми е още неясно и това много ме мѣчи.

Лошо е да се прекали съ ходатайствата. Но следъ като поговоришъ съ Милевъ и Шишмановъ (Миката), поговори на м-ръ Калфовъ и уреди окончателно въпроса. Чакамъ 2-3 думи отъ тебе, защо-